ध्वम्। ता नो यज्ञमागतं विश्वधेना। प्रजावदस्मे द्रविणेह धत्तम्'' इति। हे 'देवाः' दीप्यमाना ऋत्विजः, 'भगं' भजनीयं 'विष्णुं,' 'वरुणं', च 'देवं', 'ऊतये' अस्मद्रक्षणार्थं, 'मेदसा' मेदोयुक्तया, 'वपया', 'यजध्वं' पूजयध्वम्। मेदःशब्देन वपायां लेपरूपो मांसमार उच्यते, विष्णुर्वरुणश्चेत्येतौ देवौ 'प्रधेना'* प्रकर्षेण प्रीणयतौ 'ता' तौ युवां, 'नः' अस्मदीयं, 'यज्ञं', प्रति 'आगतं' आगच्छतम्। आगत्य च 'इह' कर्म्मणि, 'प्रजावत्' पुत्रपौत्रादियुक्तं 'द्रविणं' धनं, 'अस्मे धत्तं' अस्मान् सम्पादयतम्॥

अथ वपाया याज्यामाह। ''मेदसा देवा वपया यजध्वम्। विष्णुञ्च देवं वरुणञ्च रातिम् [४]। ता नो अमीवा अपबाधमानौ। इमं यज्ञं जुषमाणावुपेतम्'' इति। हे 'देवाः' ऋत्विजः, 'रातिं' फलस्य दातारं, 'विष्णुञ्च', 'वरुणञ्च', 'देवं', 'मेदोयुक्तया 'वपया', 'यजध्वं' पूजयत, हे विष्णो वरुण 'ता'तौ युवां, 'नः' अस्माकं, 'अमीवा' रोगान्,'अपबाधमानौ', 'इमं' 'यज्ञं', सेवमानौ, 'उपेतं' समीप आगच्छतम्॥

अथ पुरोडाशस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। ''विष्णू वरुणा युवमध्वराय नः। विशे जनाय महि शर्म्म यच्छतम्। दीर्घप्रयज्यू हविषा वृधाना। ज्योतिषारातीर्दहतं तमाꣳसि'' इति। हे 'विष्णू वरुणौ', युवां 'नः' अस्मदीयाय, 'अध्वराय' यज्ञाय, 'विशे' करप्रदाय प्रजायै 'जनाय' पुत्रपौत्रादिरूपाय, मनुष्याय, 'महि शर्म्म' महत्सुखं, 'यच्छतम्'। 'दीर्घप्रयज्यू'

---

* मूले विश्वधेनाशब्दो वर्त्तते, भाष्ये तत् प्रतीकं प्रधेना इत्युक्तम्।